

“No puc demanar res més”

Va ser una peça important de l'ascens del Lloret a l'OK Lliga i la seva bona temporada el va portar a la selecció espanyola absoluta amb 22 anys i a formar part de l'equip que fa poc va guanyar l'Europeu a Portugal

Enric Torner intenta superar el porter del GEIEG en un partit de la temporada passada Foto: ALBERT CAMPS.

Va fer un pas enrere

quan va deixar l'OK Lliga per jugar a la primera estatal amb el Lloret, però això el va portar a fer-ne un parell endavant. Va fer una gran temporada, va ajudar l'equip a pujar, i va ser cridat a la selecció espanyola absoluta, amb la qual acaba de guanyar l'Europeu. Té 22 anys, és fill del mític jugador Josep Enric Torner, i té tota una trajectòria per endavant.

Ve de ser campió d'Europa amb la selecció espanyola absoluta amb 22 anys i és a punt de començar l'OK Lliga amb el Lloret. Com està? Primer supercontent pel fet de viure una experiència com la que vaig viure a Portugal, a part de ser el meu primer any amb

l'absoluta i de la manera que es va guanyar, i bé, ara m'intento adaptar rapidíssim a l'equip perquè aquest dissabte ja comença la lliga, i amb un partit molt complicat contra el Blanes. Ha estat un estiu dur. L'ha deixat cansat psicològicament? Ha estat intens, primer de tot perquè vam començar a entrenar-nos a principi d'agost i va ser un no parar, i la victòria va ser espectacular, però també és veritat que cansa una mica estar sempre al màxim nivell; s'ha d'intentar compaginar-ho tot, i ara toca això, tirar endavant i posar-hi moltes ganes. En l'Europeu va jugar tres partits i va fer dos gols. Sí, els gols rai; vaig tenir la sort de sortir a jugar en tres partits i després des de la banqueta intentar ajudar al màxim l'equip. En aquest cas la meva situació era aquesta: era el jove, dels que estan a la banqueta animant l'equip, i quan podia sortir ajudava al màxim. Satisfet en l'aspecte personal del que va fer? A nivell personal va ser increïble. Primer, poder estar al costat d'aquests jugadors, aprendre moltíssim d'ells i després tenir la sort de ser molt jove i estar convocat en una selecció absoluta. El van seleccionar jugant en un equip de primera estatal. S'ho esperava? La veritat és que no. El Carlos (Feriche) sempre ha confiat molt en mi, però va ser una cosa que em va venir de sobte, no m'ho esperava. Primer va ser anar a la preselecció. Vaig tenir-hi l'oportunitat i vaig intentar rendir al màxim, i la gran sorpresa ja va ser poder estar entre els deu convocats. Ja tenia una bona trajectòria en les seleccions inferiors. Sí, bé, en les categories inferiors sempre he tingut la sort de jugar els campionats, però això no vol dir res; un cop ja passes a formar part del grup dels sèniors és molt complicat arribar-hi, i que sigui tan aviat per a mi és tot un privilegi i ho he intentat disfrutar al màxim i continuaré treballant al màxim perquè duri molts anys. Havia fet una gran campanya amb el Lloret i van pujar. Una temporada inoblidable? La veritat és que sí, a part jo venia de l'Igualada, un club amb molt de nom però en el qual no vaig poder-me trobar amb mi mateix, no vaig tenir els minuts que desitjava, i bé, potser l'opció que més em va agradar va ser baixar de categoria i intentar tenir més minuts i tenir una importància més gran en l'equip. A part, l'equip em va acompanyar en tot moment, em van fer disfrutar, em van fer tornar a divertir-me jugant a hoquei, i tot això va fer que entre tots poguéssim pujar. I a part em va venir el regal aquest de la selecció, pel qual he de donar les gràcies als companys i a totes les persones que han confiat en mi. La decisió de baixar una categoria devia ser molt meditada i difícil de prendre? Va ser una decisió difícil, perquè mai se sap què pot passar; tirar enrere a ningú li agrada, però crec que era la més encertada. El meu pare i altres persones em van ajudar a prendre la decisió, van creure que era el que jo necessitava per retrobar-me amb mi

mateix i fer l'hoquei que fins llavors havia pogut demostrar. Gràcies a Déu ha sigut així, el resultat ha sigut espectacular i crec que no puc demanar res més d'aquesta temporada. Ara torna a l'OK Lliga amb el Lloret. Serà diferent que amb l'Igualada? Amb l'Igualada teníem equip per fer grans coses, lluitar per entrar a la copa, i per la CERS, i aquest any l'objectiu, a priori, és no baixar, però bé, et repeteixo que per a mi l'objectiu és passar-m'ho bé jugant, que és el primordial. Segur que si tots ens ho passem bé no haurem de partir per no baixar. Després del que ha fet segueix en el Lloret. No l'ha volgut fitxar cap equip? La veritat és que sí; m'han vingut a buscar però jo tenia un contracte amb el Lloret, i si una cosa haig d'agrair és que ells em donessin l'oportunitat, i quedar-me un any més també és una decisió meva. Crec que els devia molt. També és una manera de disfrutar de l'OK Lliga com fins ara no he pogut fer, i l'any que ve ja serà un altre any. Veurem si treballant bé tinc altres opcions, i si no em quedaré aquí, perquè em tracten superbé i els companys, l'entrenador i l'afició són meravellosos. Com es definiria com a jugador? Doncs, com a goleador no. Seria un mig de darrere cap endavant. M'agrada més jugar per a l'equip, m'agrada pensar dins de la pista, i treballar per als meus companys. Els gols són una cosa que a mi mai m'ha importat, i continua sent així; m'ho passo bé assistint, també marcant gols i defensant. M'ho passo bé en general jugant a hoquei i treballant per a l'equip, que per això l'hoquei és un esport d'equip. Què creu que pot millorar del seu joc? El cap, el cap és el punt que marca la diferència, i això sempre es pot treballar. El pensar les accions, el pensar xutar, el veure els teus companys. Crec que xutar, driblar, córrer, el físic, tot això són coses que a priori has de tenir, però el cap és una cosa que costa molt de controlar i és el que marca la diferència. El seu pare és l'exjugador Josep Enric Torner, considerat el millor del món. Com ho viu? A mi l'hoquei em ve des de petit, els meus pares en cap moment m'ho van imposar i jo he disfrutat sempre jugant. He tingut l'avantatge que he tingut el millor jugador com a pare, que sempre m'ha sabut guiar. Suposo que els seus consells són els més savis, i intento fer-li cas. Ara estic on estic gràcies a ell i a la meua mare, i a continuar així. Els meus pares encara em vénen a veure i em diuen en què puc millorar i què he fet bé, i els ho agraeixo. L'han arribat a comparar amb el seu pare? Suposo que tothom del món de l'hoquei ens pot comparar, però jo no crec que ens puguin comparar. Ell era el millor, era d'una altra època, i jo intento fer la meua. Intento ser el millor jugador possible dins les meves possibilitats, però crec que no és res comparable amb ell. Ell era un jugador fora de sèrie i jo sóc un jove que encara li queda bastant de recorregut i bastant per aprendre. Portar el cognom Torner, no li pesa? Ja està superat. A casa m'han inculcat des de petit que per moltes coses que et puguin dir, si treballes sempre estaràs a temps de fer callar boques; no és un pes, és un privilegi i ja està.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 04-10-2012 Pàgina 24

-EL 9 Esportiu 04-10-2012 Pàgina 21

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/8-esports/55-hoquei-patins/580957-no-puc-demanar-res-mes.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mes&utm_source=rss&utm_medium=mes&utm_campaign=rss